

ČIŠĆENJE IDIOTA

devetnaest slika iz života jednog medveda

Milan Marković

za Ninu

MILAN, otac
GORDANA, majka
TIJANA, ćerka
MALI, idiot
STEVAN, sveštenik
Meda, plišani

1.

Tijana ulazi u stan svojih roditelja sa velikom torbom u ruci. Zastane za trenutak pa odlazi u sobu. Gordana izlazi iz kuhinje.

GORDANA   Mali?

Tijana se vraća iz sobe bez torbe. Sedne na fotelju.

GORDANA   A, ti si.

TIJANA   Gde je moj orman?

GORDANA   Kako to misliš, tvoj otman?

TIJANA   Moj orman. Orman iz moje sobe.

GORDANA   To je naš orman Tijana. I tvoj, ali ne samo tvoj, jel tako? Orman naše porodice.

TIJANA   Šta ste uradili sa njim?

GORDANA   Odneli smo ga kod malog sobu. Trebao mu je za kamenje.

TIJANA   Za kamenje.

GORDANA   A zašto, izvini, ali zašto pitaš?

TIJANA   Zato što hoću da stavim neke stvari u njega. Marko me je zamolio da odem iz stana na neko vreme.

GORDANA   Kako da odeš? Mislim, to nije baš, jel, nije uobičajeno, da neko zamoli svog partnera da ode iz stana. Jel? Nije sigurno rekao samo „molim te idi na neko vreme“, sigurno je rekao još nešto. Nekako je, bar, jel, pokušao da to obrazloži. Sigurno je dao neke argumente.

TIJANA   Nije ništa rekao. U stvari rekao je, rekao je: „ne mogu više“.

GORDANA   Takve stvari se ne događaju.

TIJANA   „Ne mogu više...“

GORDANA   Izvini, ali takve stvari se jednostavno ne događaju, da ljudi iz čista mira od jednom ne mogu više. To je tako u serijama na televiziji, ali u realnom životu, jel, u ovom

našem *realnom* životu, to se ne dešava. To je ipak proces koji traje godinama, to su znaci koje ne možeš da ne primetiš. Gledaš svog muškarca i vidiš na njemu jel zadovoljan ili nije. Nije to tako komplikovano.

TIJANA Napredovao ja na poslu, možda su to, mislim, sigurno su to i nove odgovornosti, to ide uz unapređenje, a uz odgovornost ide i stres.

GORDANA Generalno, oni su jako jednostavna stvorenja, to je očigledno na licu, kada ga pogledaš, recimo jednog muškarca kad pogledaš u lice, ti odmah vidiš da li je zadovoljan ili nije. Odmah ti je jasno. A još ako je to tvoj, jel, *tvoj* muškarac, onda ne moraš ni da ga pogledaš, dovoljno je da malo načuljiš uši kada ide iz sobe u kuhinju ili iz kuhinje u klozet, malo načuljiš uši i možeš po koraku da znaš da li je zadovoljan ili nije. Nezadovoljstvo odzvanja kroz kuću kao neka, jel, kao grmljavina, pa makar on hodao u papučama.

TIJANA Verovatno se nakupio stresa na poslu a ja to nisam umela da shvatim.

GORDANA A hoda, naravno da hoda u papučama, neće valjda u cipelama za ulicu da hoda po kući, to smo se davno dogovorili, ako ćeš u cipelama za ulicu da hodaš po kući, onda lepo usisivač u ruke pa čisti, neću ja da idem za tobom da sklanjam tvoje stvari, da čistim, izvinite molim vas, ja imam pametnija posla u životu nego da čistim za tobom. Imam ja dovoljno svojih problema da bih se bavila i tvojima. Kažeš, rekao je ne mogu više?

TIJANA Da. Ne mogu više.

GORDANA Dobro, mislim to i nije tako čudno, znaš.

Tijana ustane i ode do telefona. Milan uđe u stan sa kantom za đubre u ruci i krene ka kuhinji.

MILAN Zdravo Tijana.

GORDANA Izuj se.

Milan skine cipele i obuče papuče, pa ode u kuhinju da ostavi kantu.

TIJANA (*Telefonira*) Marko? Zdravo, ja sam razmišljala. (...) O nama. U stvari o tebi. O sebi. I tvom stresu, hajde da se vidimo. (...) Kako to misliš? (...) Pa da razgovaramo. (...) O nama, o tvom stresu. (...) Pa zbog posla. (...) Kako to misliš? (...) Aha. (...) Da. (*duža pauza*) A ko je ona? (...) Izvini, nisam mislila da te nerviram. (...) Izvini. (...) Dobro. U redu. Zdravo.

Milan se vrati iz kuhinje.

MILAN Danas sam otpustio sedmoro ljudi sa prijemnog.

Tijana se vrati se na svoje mesto.

GORDANA   Bila sam kod sveštenika.

MILAN   Kod sveštenika?

GORDANA   Rekla sam ti da ću ići. Zbog malog. Opet je bacao stvari.

MILAN   I misliš da će mu sveštenik pomoći?

GORDANA   Treba mu muški uzor, neko s kim može da razgovara o svemu.

MILAN   Šta je bacao?

GORDANA   To je potrebno svakom mladom čoveku danas kada su se sistemi vrednosti potpuno poremetili. Kako dete da zna šta je dobro, a šta loše. Na televiziji samo seks i nasilje, a u školi ih uče da je čovek nastao od majmuna.

MILAN   Šta je bacio?

GORDANA   Toster.

MILAN   Onaj stari, mamin?

TIJANA   Rekao je da dođem u utorak po ostale stvari, ima novu devojkicu a nema mesta u ormanu.

MILAN   Kako to misliš nema mesta u ormanu?

TIJANA   Mislim da me je ostavio.

GORDANA   Ostavio je Milane, napustio je. Nije mogao više.

MILAN   Kako to misliš nije mogao više?

GORDANA   Pa seti se sam, na primer, seti se kako je izgledalo dok je Tijana živela sa nama. Ne bi se moglo reći da smo baš uživali. Zar ne misliš tako? Meni, na primer, nije izgledalo da si uživao u tom periodu. Meni se čini, ne znam, možda grešim, ali meni se čini bi se teško moglo reći da roditelji narkomana *uživaju* u životu. Osim ako imaš, mislim moguće je, ako imaš neku novu definiciju pojma uživanja. Kako bi ti, na primer Milane, deifinisao pojam uživanje?

MILAN   Nisam uživao. Niko nije uživao.

GORDANA Mislim, ne znam, možda stvarno grešim, ne znam ni ja sve stvari na ovom svetu, možda stvarno, evo kaži, možda stvarno pojam uživanja može da uključi na primer pakao. Možda postoji neki način da se uživa u paklu, na primer, ili u smrti. U bolu. Možda, ne tvrdim, možda stvarno postoje ljudi koji uživaju u laganju, u bolu, u paklu, ali ja znam, dozvolićeš mi toliko, ja znam da ja nisam jedna od njih. Ja nisam uživala u paklu, ja sam uživala kada se pojavio Marko, evo da budem iskrena, ja sam tada uživala. Kada se u njenom, u našim životima pojavio Marko, i kada sam ponovo počela da viđam svoju ćerku sa čistom kosom, i čak, ponekad, jel, čak nasmejanu, ja sam tada, moglo bi se reći da sam tada uživala. Tako da nije to ni malo čudno. Da se nije Marko pojavio, mislim da se on nije pojavio u našim životima, ni ti uskoro ne bi mogao više.

...

GORDANA Ali verovatno ni on to ne misli ozbiljno, verovatno se malo zamorio.

TIJANA Nemoj.

GORDANA Muškarcu ne smeš da veruješ sve što ti kaže.

TIJANA Prestani.

...

GORDANA Njemu je otac Hrvat poreklom, zar ne?

Tijana ustane i ode iz sobe.

MILAN I onako je bio pokvaren.

GORDANA Marko?

MILAN Toster.

GORDANA Jeste, bio je pokvaren. Doduše, mali je mogao da ubije nekog tim pokvarenim tosterom. Da je naprotiv ubio nekog ispravnim tosterom, to bi već bila tragedija, ali pošto je toster bio pokvaren, onda je sve u redu.

MILAN Popričaću sa njim.

GORDANA Nema potrebe, vodiću ga sutra kod sveštenika.

MILAN Pa valjda sam mu ja otac.

Mali idiot uđe u stan sa platnenom torbom u ruci, i prođe u svoju sobu.

GORDANA Nisi ti nikakav otac.

MILAN Rekao sam ti da ne pričaš tako sa mnom.

GORDANA Ti si se pokazao. Rekao si, što kažu, rekao si ti šta si imao da kažeš.

MILAN Mali! Dođi ovamo.

Mali idiot se vrati.

MILAN Šta ti je u torbi?

IDIOT Kamenje.

MILAN Sad ćeš sad, kamenje da bacaš sa zgrade?

IDIOT Jel ti ja ličim na idiota, što bi baco kamenje sa zgrade?

MILAN Pa bacaš tostere, što ne bi i kamenje.

IDIOT Ti si Milane u velikom problemu ako ne vidiš razliku između kamena i toster. *(ode u svoju sobu)*

GORDANA Sveštenik će, sa druge strane, umeti da mu pomogne da uspostavi sistem vrednosti, da počne da poštuje sebe i druge, da postane pravi član društva. Mladi ljudi su danas u velikoj zamci.

MILAN Idem da bacim đubre. *(ode u kuhinju po kantu za đubre)*

GORDANA Sa jedne strane ti razni navijači i kriminalci, marihuana i droga, a sa druge strane prostitucija i homoseksualizam. Jako je teško naći pravi put, prave vrednosti.

Milan se vrati sa kantom ali onda shvati da je prazna. Istrese u nju pepeljaru, pa izađe iz stana.

GORDANA Nije naravno ni devojkama lako, danas je sve „Seks i grad“, očekuje se i od njih da budu muškarci, da se bore na tržištu, da gaze jedna po drugoj za šaku dolara... Ali ipak su muškarci ti koji su na udaru. Nema jasnog puta, nemaju na koju stranu da se okrenu, to je jasno. A kada najzad nađu posao, onda, jel tako, onda produženo radno vreme, stres, impotencija... Zato crkva može da pomogne. Bog je ipak neki otac, na kraju krajeva.

2.

Sa praznom kantom za đubre u ruci.

MILAN Danas su mi putem imejla javili da otpustim sedmoro ljudi sa prijemnog odeljenja. Ja to razumem, kriza je a kompanija mora da preživi. Ako ne možemo da ih plaćamo, moraju da idu, to je logika tržišta, opterećene kompanije nisu igrači. Ali pre nego što sam uz pomoć miša pritisnuo dugme forward i time prosledio imejl svojoj sekretarici, pomislio sam: a šta ako, na primer, ako je neko od tih ljudi u finasijskom problemu, to ne bi bilo neobično kriza je, šta ako neko od njih, na primer duguje novac. Na primer. Šta ako je neko od njih recimo uzeo kredit da kupi novi plazma televizor poslednje generacije. Naravno, šta će tim ljudima plazma televizor, ali eto, na primer možda je kupio televizor da bi zadovoljio svoju ženu koja jako voli da gleda američke filmove na televiziji, kao znak ljubavi i privrženosti, i sada odjednom, iznenada, on ostaje bez posla. To bi bila, moglo bi se to nazvati i tragedijom. To bi bila mala tragedija.

Jer šta on radi? Recimo, šta radi? On i dalje svaki dan odlazi na posao, on se oblači svako jutro, brije se, i odlazi na posao, i tamo na primer prima robu, šalje robu, šalje imejl poruke i otpušta višak radne snage, a u stvari uopšte ne odlazi na posao nego ide u pekaru u susednom bloku, jede kiflice i prelistava oglase za posao. Ali posla nema. Jer je kriza. Svetska ekonomska.

3.

Tijana sedi i čita. Mali idiot ulazi u sobu.

IDIOT   Zašto su tvoje stvari u mom ormanu?

TIJANA   Zato što sam ih tamo stavila.

IDIOT   Nemoj da se praviš pametna.

TIJANA   Vratila sam se kući.

IDIOT   Ostavila si onog debila?

...

IDIOT   Dobio Dule nove filmove. Ima i onaj kada dođe ono čudovište pa gazi grad. Znaš ono što sam ti pričao, kad ga cela vojska roka, a ono ništa.

Tijana ga ignoriše. Mali idiot počne da isključuje kablove iz televizora iza Tijaninih leđa.

IDIOT   Opet si počela da čitaš knjige.

TIJANA   Danas si jako promućuran.

IDIOT   Što?

TIJANA   Šta što?

IDIOT   Što čitaš?

TIJANA   Hoću i ja da budem promućurna.

IDIOT   Tu ti knjige neće pomoći.

TIJANA   Odlučila sam da se vratim na fakultet.

IDIOT   E tek će ti to pomoći.

TIJANA   Pa šta predlažeš, da počnem da skupljam kamenje?

IDIOT   Što da ne.

Idiot je otkao televizor a da ga Tijana nije videla, i nosi ga napolje.

TIJANA Velika je navala za posao skupljača kamenja danas u Srbiji, ne bi izdržala konkurenciju.

IDIOT Aj zdravo. *(izađe iz stana)*

Tijana nastavi da čita knjigu. Odjednom, iza naslona fotelje izroni veliki plišani meda. Tijana se štrečne kada ga primeti. Pokušava da nastavi da čita, praveći se da ga ne primećuje.

TIJANA Ko ti je javio da sam se vratila? Neko je morao da ti javi. Nisi sigurno sedeo osam godina iza naslona, jel tako? To nije tvoj stil, to ne liči na tebe da se kriješ iza naslona, neko je morao da ti javi.

Meda sedne pored Tijane, izvadi geografski atlas i izvuče na njemu dve crte heroína. Urola novčanicu, pošmrče svoj lajn, pa ponudi Tijanu.

TIJANA E pa ne znam da li taj neko takođe rekao da su se u međuvremenu neke stvari promenile, znaš, u stvari mnoge stvari su se promenile. Ne znam da li si šetao skoro ulicama, da li si bio napolju. Ovo je novi grad, ulicama hodaju novi ljudi, ovo jednostavno nije više onaj isti grad, znaš, ljudi su se promenili, ne nose više one dronjke, nema onih očajnih lica na ulicama, jednostavno nema više mutljivine, nema više lova u mutnom, ako me razumeš, stvari su se jednostavno promenile. I ja sam se promenila. Nisam više ona uplašena klinka, znaš, promenila sam se. Ja sam sada nova osoba. Ostavila sam Marka, i imam planove. Ja sada imam planove u životu, vratiću se na fakultet, naći ću posao...

Meda spusti atlas i udari je pesnicom u lice.

4.

IDIOT Uzmeš stvar. Nešto čvrsto, ali sa puno delova. Nešto što ima oblik koji dobro poznaješ, najbolje mašinu, nešto sa puno dugmića. Ili puno tečnosti, ali unutra, nikako spolja. Spolja mora da izgleda nadrkano, novo. Ako je mašina na primer, onda je dobro da pišu karakteristike, 200 gigabajta, 400 vati, 6000 obrtaja u sekundi, auto-tjuning, lou rifleksn, pizde materine, onako nadrkano šareno... Ako nije mašina, ako je na primer, ako je u pitanju voće, na primer lubenica, onda mora da bude najbolja lubenica na pijaci, ne smeš da štediš pare. Uzmeš najbolju lubenicu, ne mora da bude najveća da se ne oteliš dok je doneseš gore ali mora da bude najlepša. Kao sa reklame. Da bude okrugla, da se sija, da bude *savršena*, razumeš? Onda to staviš na beton ispod neba i malo gledaš. Ne mora dugo, dovoljno da stvarno zavoliš taj predmet. Onda ga uzmeš u ruke i pustiš da pada. Zato je dobro da odvojiš dovoljno vremena za pripremu jer to najlepše jako kratko traje, i to je jedino što ne mogu da ti opišem, moraš da doživiš sam. U pitanju je taj delić sekunde u kom tvoj predmet izgleda stvarno slobodan, pokušavaš to da usporiš u mislima što više možeš, ali već trenutak kasnije sve dođe na svoje mesto - gigabajti se mešaju sa paradajzom, megapikseli sa korom od lubenice, štampana kola se ugrađuju u asfalt, a slova sa tastature u usporenom snimku lete po parkingu. Daleko daleko dole. I to je u stvari jedino sranje. Što ne mogu u isto vreme da budem i gore i dole da to vidim izbliza.

5.

Krov visoke stambene zgrade. Mlad čovek stoji pored ograde. Pogleda dole. Otvaraju se vrata i na krov izlazi Mali idiot. Prvo ne primeti čoveka zbog velikog televizora koji nosi u ruci. Kada ga ugleda, zaustavi se, zbunjen. Ne zna šta da radi, a televizor mu je očigledno težak.

MLAD ČOVEK   Jel ti treba pomoć?

IDIOT   Ne. Šta radiš ovde, ti nisi iz ovog ulaza.

MLAD ČOVEK   Nisam, došao sam da... samo da vidim, lep je pogled...

IDIOT   Ako ćeš da skačeš nemoj sa te strane. Tu je ulaz u zgradu, ubićeš nekog.

MLAD ČOVEK   Ma ne...

IDIOT   Ajde pomoz mi, pokazaću ti gde je bolje.

Čovek uhvati televizor, pa ga zajedno odnesu na drugi kraj krova.

IDIOT   Tu spusti, ko da su ga od olova pravili majku im kinesku. Kičmu sam ostavio na onim stepenicama, ovo bre nema smisla.

MLAD ČOVEK   Proveravaš antenu?

IDIOT   Antenu...? Da, proveravam antenu.

MLAD ČOVEK   Što nisi doneo neki manji televizor?

IDIOT   Zbog *kompaktibilnosti*. (...) U stvari, ti ćeš i onako... Nema antene, a i ti si lud, antena. Ko još u ovom gradu koristi antene, svi su se nakačili na kabl. Ovo ti je, kako da ti kažem, kao da snimam muzički spot. Ali bez spota. Kao oni, znaš spotovi, muzički, kao MTV, ono neki, kao, neke kul face na krovu, znaš, sve sa frizurama, kao kul su, znaš, a muzika besna, i oni kao, jel, kao kul su, sviraju, i onda popizde, i onda počnu da bacaju tu nadrkanu opremu sa krova, ono sve, maršale, gitare, bubnjeve... I sad sve to leti, u usporenom snimku, leti, a oni nadrkani, sa frizurama, kao boli ih patka, i onda, kad krene glavni rif, ono refren, strofa, pa opet refren (sad ga već znamo jer smo ga već čuli jednom), i znači u tom trenutku, BAM, počne da puca oprema o beton, maršal, gitara, bas bubanj, sve puca, a oni gore na krovu, jebeno kul, frizure im se kvare na vetru (ali to je namerno jer ni to nije vetar nego oni džinovski ventilatori), i besni, a nama do jaja, i mi se osećamo kao da i mi bacamo stvari sa krova. I kao da nas boli patka. I kao da smo jebeno kul. Razumeš?

MLAD ČOVEK   Hoćeš da ga baciš dole?

IDIOT   Tebi inteligencija nije glavna strana. Da, oću da ga bacim dole.

MLAD ČOVEK   Jel tvoj?

IDIOT   Jok, strpao sam ga u džep u samoposluzi, fala bogu da je moj. Ti što krađu stvari ne bacaju ih s krova.

Gleda preko ivice.

IDIOT   Očistili su toster.

Namešta televizor na zidiću tako da je dovoljno da ga samo gurne pa da on padne preko ivice. Pogleda dole, pogleda čoveka. Gleda televizor.

IDIOT   E, nešto mi je palo na pamet, ovaj... aj, ti ćeš posle i onako da se... mislim, ne moraš da brineš zbog pandura, i to... Oćeš da mi pomogneš nešto? Nikad nisam bio dole kad puca, a teo bi da vidim kako se razleće, u usporenom snimku, dole, razumeš? Oćeš keve ti, samo, evo ja sam sve namestio i trčim dole, a ti samo, kad ti mahnem, ti ga samo čvrkneš. Može?

Mali idiot otrči sa krova.

MLAD ČOVEK   Čekaj!

IDIOT   Ajde, ne budi pizda!

Čovek ostane sam na krovu. Prvo neko vreme stoji i gleda dole preko ivice, a onda uzdahne pa krene i on polako ka stepeništu. Kada je već stigao do vrata, začuje zvižduk. On se zaustavi, pa se vrati do zidića i pogleda dole. Mahne Malom idiotu koju mu je zviždao. Počinje muzika jeftinog teenage MTV rok benda. Kada krene refren, mlad čovek, iznenadivši sam sebe, gurne televizor preko ivice. Gleda ga kako pada i kada se začuje tresak, on poskoči od sreće i glasno se nasmeje. Začuju se glasovi sa ulice. Čovek ubrzo shvati šta je uradio, i uplašeno pobegne sa krova.

6.

Tijana sedi i čita. Gordana sedi pored nje. Milan drži u ruci deo maske slomljenog televizora.

GORDANA Imamo ludo dete. (*Tijana je pogleda, pa nastavi da čita*) On je lud. On nije normalan. I znaš šta kaže, kaže, on nije normalan, kaže nije ga *on* bacio. Kaže neki čovek ga je bacio.

MILAN Znam šta kaže, bio sam tu.

GORDANA Kaže da ga je neki čovek bacio. On u svojoj glavi ima saučesnike, ej, on ima, ima *imaginarne prijatelje*. (*Tijana je pogleda*) On je lud.

MILAN Nije lud, samo je lažov. On laže.

GORDANA Pitam se od koga je to naučio.

MILAN Prestani.

GORDANA Pitam se od koga je naučio da laže, gde je mogao da pokupi tu karakternu crtu.

MILAN Prekini.

GORDANA Čekaj, ali to je istina, zar ne? Ja ne lažem kada kažem da je to mogao, izvini, ali to je mogao samo od tebe da nauči. Nisam ja ta koja je godinama živela u laži. A laž je, to je poznato, laž je zarazna, ona se širi kao neka prljava bolest, kao zarazna bolest koja sve zagadi, od koje sve truli i raspada se.

TIJANA Odlučila sam da obnovim godinu na fakultetu.

GORDANA Bravo maco.

MILAN Koliko je to para?

GORDANA I onda smrdi, i taj smrad se širi kilometrima daleko.

TIJANA Šta smrdi?

GORDANA Laž. Laž smrdi. Kao kad je Marko tebe lagao, to je isto smrdelo na kilometre.

TIJANA Mene Marko nije lagao.

MILAN Zakazali su kućni savet danas za tri. Otići ću ja ovaj put.

GORDANA Naravno da ćeš ti da ideš.

MILAN Zašto naravno?

GORDANA Između ostalog zato što ja vodim malog kod sveštenika.

MILAN Još nisi odustala od te idiotske ideje?

GORDANA Ajde molim te, ti kao čovek od ideje, čovek *inicijative*, kaži kakvu ti ideju imaš a sigurna sam da imaš neku fenomenalnu. Ajde, molim te. Dete ti je ludak i potencijalni ubica...

Tijana ustane i krene ka kuhinji. Na vratima kuhinje se pojavi meda. Tijana krene nazad kada ga ugleda, ali on je on uhvati za vrat i uvuče u kuhinju.

GORDANA ...a ti sediš sa tom plastikom u rukama kao dete kome je neko slomio igračku i kukaš. Baš tako, baš kao dete. Nije ni čudno što deca danas...

MILAN Ti si ta koja je htela jebeni televizor.

GORDANA Ne radi se ovde o televizoru nego o tvom sinu kom nisi uspeo za trinaest godina da usadiš jednu zdravu ideju u glavu, o tome se radi. Nisi stigao verovatno, jer si obilazio *tude* kuće, jel tako, a čovek ne može, to je više puta dokazano, čovek ne može da bude na dva mesta u isto vreme, to jednostavno nije moguće. Nije fizički moguće biti na dva mesta u isto vreme. Osim ako je u pitanju Dejvid Koperfild, a ti, izvini, ali ti ni malo ne podsećaš na Dejvida Koperfilda.

Milan ustane i krene ka kuhinji.

GORDANA Gde ćeš?

MILAN Da bacim đubre!

Zaustavi se na vratima. Iz kuhinje izlazi Tijana, sa masnicom na oku i razbijene usne.

TIJANA Ja sam... pala.

7.

Milan, sa kantom za đubre.

MILAN I sad recimo, ako zamislimo, a to nije teško, na primer, da je taj televizor, na primer, da je pukao, da se slomio. To se dešava, da televizor pukne. Ako zamislimo da se taj televizor koji je kupio na kredit kao izraz ljubavi prema svojoj ženi koja, koja dakle voli da gleda američke filmove na televiziji, ako zamislimo da se on slomio, da je pukao, šta se onda dešava u srcu tog čoveka? Da li je i njegova ljubav pukla? Ili mu je srce puklo, a ljubav ostala cela? Ili je puklo i srce i ljubav? Jer nešto je definitivno puklo, to se vidi, to je, jel, to je evidentno. Čuo se prasak. Nađeni su delovi. Bilo je svedoka. Nešto je definitivno puklo, čak ako i zanemarimo kredit i svetsku ekonomsku krizu i pad vrednosti valute, nešto je definitivno uništeno.

E sada, ne treba ni da budemo sentimentalni prema tom čoveku samo zbog činjenice da sam ja, jel, da sam *ja* taj čija je odgovornost da pritisne dugme forvard uz pomoć miša i tako učini da on dobije otkaz, treba da realno sagledamo stvari. Jer činjenica je da je to nešto što je puklo, možda puklo mnogo pre televizora, mnogo pre otkaza i mnogo mnogo pre svetske ekonomske krize.

A onda to nema nikakve veze sa mnom.

8.

Gordana i Mali idiot sede i čekaju da ih primi sveštenik.

IDIOT Šta je Tijani sa facom?

GORDANA Pala je.

IDIOT Koliko puta? Lepo sam joj rekao da batali to učenje.

GORDANA Nemoj ti molim te nikom da daješ savete.

IDIOT Brinem se za nju. *(Gordana ga pogleda prezrivo)* Nezrela je katastrofa. Samo sedi u onoj fotelji i čita te... psihološke knjige. Poludeće od toga.

GORDANA Ona studira psihologiju, šta misliš da treba da čita, stripove?

IDIOT Na primer. Što da ne. Ne bi joj ništa falilo da malo čita stripove.

Vrata se otvore, i u sobu uđe Stevan. To je mlad čovek iz scene na krovu, sada u sveštenučkoj odori. On se zaustavi kada ugleda Malog idiota. Mali idiot se nasmeje.

GORDANA Izvinite, možda nije najbolji trenutak...

STEVAN Ne... U redu je. Nešto sam... radio.

GORDANA Ovo je Luka.

IDIOT De si.

GORDANA Mali!

STEVAN U stvari i nije najbolji...

GORDANA Molim vas, rekla sam vam da imam puno problema sa njim, on je, znate, u neku ruku tipično, na žalost, ali, jel, tipično dete za današnje vreme. Nema taj, mislim, tu sam mislila da bi ste vi mogli da mu pomognete, nema taj, unutrašnji, jel, taj, kako da ga nazovem... taj kompas, nema unutrašnji kompas i onda užasno luta. A ja se osećam bespomoćno, jednostavno, dopustićete da budem iskrena sa vama, jednostavno nisam u stanju da mu usadim sistem vrednosti koji bi izdržao iskušenja televizije i onih gluposti kojima ih uče u školi. Počeo je da krade stvari iz kuće. Zamislite, molim vas, da ih krade, i da ih baca sa krova. Da ih razbija. Poslednje što je bacio bio je nov novcijat televizor širokog ekrana...

IDIOT Nisam.

GORDANA I ne samo to, nego i laže. Postao je i lažov na oca...

STEVAN U redu Gordana. Ostavite nas onda da nas dvojica malo porazgovaramo.

GORDANA Hvala vam puno. Stvarno, ne znam kako da vam zahvalim.

STEVAN Nemojte, molim vas. Nema potrebe.

GORDANA Hvala vam. Mali, lepo slušaj šta ti priča, nemoj da praviš gluposti.

Gordana izađe iz sobe.

IDIOT Kaži! Kaži kako je jaka fora. Ali trebalo je da vidiš dole kako je jako bilo, aaaa hteo sam odlepip! Moram da nabavim kameru, ne mogu, neću bre više da pričam o tome, oću da pokažem ljudima. I da mogu već jednom da usporim snimak...

STEVAN Luka. To što si uradio bilo je jako loše.

IDIOT Jel me ti zajebavaš?

STEVAN Nemoj da psuješ ovde.

IDIOT Ne ozbiljno, oćeš da kažeš da se nisi primio?

STEVAN Nije bitno da li sam se *primio* ili ne. Bitno je da je to bio televizor tvog oca. Hoću da mi kažeš da to više nećeš da radiš.

IDIOT Ovde ne sme da se laže, jel?

STEVAN Ne bi trebalo.

IDIOT Onda ne bi mogo to da ti kažem.

STEVAN Ohol si.

IDIOT Šta sam?

STEVAN Ohol. Ti ne vidiš kuda si krenuo Luka, ali ja vidim. I to mesto nije dobro. Tamo ćeš biti sam, uplašen, i stalno će te proganjati loše stvari koje si uradio. Svaka loša svar koju si uradio u životu će ti se vraćati stotruko i neće biti nikog da ti pomogne.

IDIOT Misliš na pakao?

STEVAN   Možeš i tako da kažeš, da, ali i pre nego što ti bude suđeno, u toku samog života, osetićeš deo toga. Ne možeš pobeći od svojih grehova Luka. Ma koliko se pravio da te to ne dotiče, to ostaje zapisano u tebi, i onda te peče, prži tiho, noću, kada se budiš sam u sobi oznojan, a nema nikog oko tebe, tačno osetiš kako se to mesto grči, puslira od bola. I onda, i ako pred drugima savršeno igraš svoju ulogu, tu, u krevetu, sam pred sobom i pred Bogom, više ne nećeš moći da se kriješ. Hoću da mi obećaš da to više nećeš da radiš.

IDIOT   Jesi zato teo da se ubiješ?

STEVAN   Ja nisam hteo da se ubijem. Nemoj više da govoriš takve gluposti, greh je i pomisliti tako nešto. Isus, bezgrešni Sin Božiji, se poistovećuje sa tobom u tvojoj odbačenosti i poniženju. Prorok Isaija je napisao za Njega, "Jer izniče pred Njim kao šibljika, i kao koren iz suve zemlje; ne bi obličja ni lepote u Njega; i videsmo ga, i ne beše ništa na očima čega radi bismo ga poželeli. Prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima i kao jedan od koga svako zaklanja lice, prezren da ga ni za šta ne uzimamo. A, On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mislismo da je ranjen, da ga Bog bije i muči. Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem i Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas."

IDIOT   Rekao si da ovde ne sme da se laže. Ako ja ne lažem, nemoj ni ti.

STEVAN   Luka, nemoj da pričaš tako.

IDIOT   (*Posle kraće pauze*) Vido sam te kada sam se popeo na krov, pre nego što si ti mene ugledo, vido sam kako gledaš dole, i veruj mi da dobro znam taj pogled. Znam šta to znači.

Ne znam šta su tebe ovde naučili, šta sme, šta ne sme da se priča, ali meni je taj pogled reko sve što treba da znam.

...

STEVAN   To je bio samo... trenutak slabosti.

IDIOT   A pričaš o televizoru. Zamalo da pomislim da je trebalo da te pustim da skočiš.

STEVAN   I treba da pričam o televizoru, to je i dalje pogrešno, jel razumeš? Ne smeš da uništavaš tuđe stvari!

IDIOT   Dobro.

STEVAN   A naročio stvari ljudi koji te vole i koji brinu o tebi. Znaš koliko tvoji roditelji moraju da rade da bi zaradili taj novac.

IDIOT Nisi rekao „ne znam kako da ti se zahvalim“.

STEVAN Molim?

IDIOT Što sam te spaso. Nisi rekao „ne znam kako da ti se zahvalim“. To se obično kaže u takvim situacijama.

STEVAN Ne znam kako da ti se zahvalim.

IDIOT Jel ono tvoj laptop?

9.

Tijana i meda su sami.

TIJANA A mogli bi... mislim, mogli bi nešto i da se dogovorimo, da napravimo neki dogovor, zato što mi se čini, nemoj pogrešno da me shvatiš, ali mislim da je u pitanju nesporazum. Vrlo je moguće da se jednostavno nismo razumeli. Stvari su se ipak, pokušaj da razumeš, ali one su se ipak malo promenile, a čini mi se da ti i ja imamo različita očekivanja od ovog odnosa. Mogli bi da probamo da napravimo neki dogovor kojim bi oboje bili zadovoljni. Ali u tome bi i ti morao da učestvuješ, morao bi da kažeš šta ti odgovara a šta ne kako bi mogli da dođemo do nekog, do nekog... kompromisa. Jer to je ono što nam je zapravo potrebno, potreban nam je kompromis.

Evo, mogu ja da počnem. Ja bih želela da se vratim na fakultet... *(Meda je udari u stomak. Tijana nastavi kad dođe do daha)* Dobro. U redu. Recimo... recimo da se ti sa tim predlogom ne slažeš. Na prvi pogled izgleda, čini se, da imamo neusaglasive stavove po tom pitanju. Izgleda kao da su nam stavovi po tom pitanju toliko različiti da ih je nemoguće pomiriti. Ali time je samo izazov veći. Evo, ja mogu da odustanem od nekih predmeta tokom prvog semestra, mogla bi, recimo, da prijavim samo pola ispita. Šta misliš o to... *(Meda je udari u stomak pre nego što završi rečenicu. Pauza.)* Dobro. Hajde... hajde da probamo drugačije. Zašto ne bi ti rekao šta je to što ti želiš, koja su tvoja očekivanja.

Meda odlazi u kuhinju.

TIJANA Jer očigledno je da postoje određene stvari koje ne želiš, ali to nije dovoljno za postizanje nekog... dogovora. Kaži šta je to što ti želiš, šta ti je potrebno, pa onda možemo da nađemo neki...

Meda se vraća sa kuhinjskim nožem u ruci. Sedne pored Tijane. Sede i čute.

10.

Mali idiot i Gordana ulaze u stan. Gordana nosi kesu sa namirnicama. Tijana sedi i čita knjigu. Pored nje sedi veliki plišani meda i ljušti jabuku velikim kuhinjskim nožem.

IDIOT De si.

TIJANA Zdravo.

GORDANA Ćao.

Produži u kuhinju.

TIJANA Jesi našao Boga?

IDIOT Evo, dono sam ti nešto. *(daje joj strip)* Kaže Dule da je pre bio hit, prelistao sam, izgleda gotivno. Taj neki tip kao sve vreme roka neke monstrume...

TIJANA Znam ko je Dilan Dog. Hvala.

IDIOT Pa uzmi čitaj.

TIJANA Nemoj da gnjaviš, čitala sam to, pogledaću posle. Šta su ti radili?

IDIOT Ništa. Bilo ok.

TIJANA Koliko ti sreće imaš, to je strašno. Da sam ja uništila televizor, verovatno bi već bila u Hagu.

IDIOT Loš ti pristup.

Mali ode u svoju sobu.

Tijana uzme strip sa stola, ali joj ga meda odmah otme i baci na pod. Tijana ga pogleda uplašeno.

U sobu uđe Gordana. Krene da sedne pored Tijane – ne vidi da tu sedi meda.

TIJANA Ne! Nemoj tu.

GORDANA O bože, što ste naporni... *(sedne na drugo mesto)* Ja stvarno ne znam, ništa drugo da ne radim nego samo vama da se bavim. Jel se javljao Marko?

TIJANA Nije.

GORDANA Javiće ti se.

TIJANA Nemoj mama, molim te.

GORDANA Videćeš. Javiće ti se, i onda će da moli, da plače, da priča kako ga je poneo trenutak, kako je samo hteo da se ponovo oseti živim, kako je bio pijan ili drogiran a ti nemoj odmah da ga primiš nazad nego čekaj. I onda kada već bude mislio da je gotovo, onda ga primi nazad. I onda odmah treba da se uzmete.

Meda preteći ustane, Tijana brzo podigne strip sa poda, vrati se na svoje mesto i počne da ga skoncentrisano čita. Meda se smiri i sedne na mesto.

GORDANA Šta to radiš?

TIJANA Čitam strip.

GORDANA Vi stvarno niste normalni.

Milan uđe u stan.

GORDANA Izuj se.

MILAN Zdravo.

Milan izuje cipele i obuče papuče. Dođe i sedne pored njih. Gordana, Milan, Tijana i meda sede i čute.

11.

Gordana, Milan, Tijana i meda sede i ćute.

GORDANA Kako to misliš da se iselimo?

MILAN Traže da se iselimo. Ne žele da više budemo u ovoj zgradi.

GORDANA Oni to ne mogu da traže. To je jasno.

MILAN Moguće. Moguće da ne mogu. Ali ipak traže.

GORDANA To je pravno nemoguće. Ne može neko da te otera sa... sa ognjišta samo zato što, jel, zato što tvoje dete ima određene probleme. A na kraju krajeva, to što tvoje dete ima probleme, to i jeste društveni problem, to je problem društva, to nije, na kraju krajeva, to i nije samo tvoj problem.

MILAN Podneli su tužbu.

GORDANA Kao da je samo tvoje dete problematično, cao grad, cela država je puna problematične dece, što i nije čudno, jer odrastaju u problematičnom društvu. Celo društvo je problematično, mislim, to je očigledno na prvi pogled. Oni se bave, čime se oni bave, oni se bave homoseksualizmom i ekonomijom, eto to su dve stvari koje su na agendi u ovom društvu, a deca, deca su prepuštena sama sebi i ulici, pa ko preživi. Eto, bukvalno ko preživi. A kada na kraju nastane problem, a jasno je, jel, jasno je da do problema na kraju *mora* da dođe, onda ste dragi moji prepušteni sami sebi. Izvolite iselite se. Dobar dan komšinice. Molim vas, iselite se. Jesu baš iskoristili glagol „iseliti se“?

MILAN Da. Rekli su „želimo da se iselite iz ove zgrade“.

GORDANA Možda je to više bila pretnja, nego baš direktna želja da se iselimo.

Začuje se zvono na vratima.

GORDANA Evo ih.

MILAN *(ustane da otvori)* Ne verujem.

GORDANA Ne otvaraj! Čuješ šta ti kažem!

Milan se vraća sa Stevanom.

STEVAN Dobar dan.

GORDANA O dobar dan, izvinite, mi smo baš...

STEVAN Nisam se najavio, ali i nemam vaš broj.

GORDANA Ma pustite telefon, ko još normalan koristi telefon. Uđite, upoznali ste mog muža.

Milan ode u kuhinju.

STEVAN Da.

GORDANA Ovo je Tijana, ona je... Tijana.

STEVAN Dobar dan.

TIJANA Drago mi je.

GORDANA Izvolite, sedite.

STEVAN Jel Luka tu?

GORDANA Eno ga u sobi, klasifikuje kamenje, on je jako studiozan u vezi svog kamenja...

Milan prođe kroz sobu sa kantom za đubre i izađe iz stana. Stevan ga začuđeno pogleda.

GORDANA Mali!

IDIOT *(iz sobe)* Molim!

GORDANA Dolazi ovamo!

STEVAN Hteo sam da vam kažem da imate jako nadareno dete.

GORDANA Za šta?

STEVAN Mislim, ovako, generalno.

TIJANA A, generalno...

STEVAN Tačno je da mu je potrebno malo usmerenja, ali...

Mali idiot uđe u sobu.

IDIOT E. De si.

GORDANA Mali, lepo pričaj.

STEVAN Zdravo Luka. Hoćeš da se malo prošetamo?

IDIOT U poslu sam nekom, šta si mislio?

STEVAN Ne znam, da odemo do pijace, da možda kupimo neko voće, pa... da se malo prošetamo, tako...

IDIOT E strava, ajde. Čekaj samo da uzmem jaknu. *(ode u sobu)*

GORDANA Hvala vam puno. Ja stvarno ne znam kako da vam zahvalim, znate današnja deca...

STEVAN Ne morate Gordana, rekao sam vam. Luka je jako talentovano dete, meni je zadovoljstvo...

Mali idiot se vrati iz sobe. Stevan ustane.

IDIOT Ajmo.

GORDANA Hvala vam.

STEVAN Doviđenja.

Gordana se vrati u sobu.

GORDANA Gde je Milan?

TIJANA Otišao da baci đubre.

GORDANA Ne može da podnese da vidi da je neko najzad počeo da se bavi malim. Taj čovek je, ne, ja nemam reči.

TIJANA To je taj pop?

GORDANA Da.

TIJANA Ne izgleda kao pop.

GORDANA On je jako fin čovek. To se odmah vidi, zar ne? Tako mlad, a već je dobio

taj neki mudar pogled, to kad te pogleda tim crnim očima, tebe odmah prođu neki žmarci, i pomisliš, ovaj čovek *zna*, jel, on zna, i onda si mirna. Pomisliš, on zna, i onda je sve u redu, jer bar neko zna.

TIJANA   Šta zna?

GORDANA   Pa zna, onako, generalno... Mislim, zna šta radi, nekako, miran je, razumeš? Evo baš juče, na primer, stojim u kupatilu, u svom stanu iz kog rođene komšije žele da me iseke, stojim pred tim, jel, pred ogledalom i gledam svoje lice, i kao da ga ne poznajem. Jel možeš da zamisliš, kao da ne poznajem svoje rođeno lice. I ne znam šta mi bi, mislim, meni takve stvari normalno, jel, nije samo zato što je to greh, nego jednostavno mi takve stvari ne padaju na pamet, dakle ne znam šta mi bi, ali eto, gledam svoje lice, i onda otvorim ormarić i počnem da gledam šta sve od lekova tamo stoji.

Meda zapali cigaretu i sedne bliže Gordani. Ponudi Gordanu, ona uzme cigaretu i on joj pripali.

GORDANA   Dijazepam, aspirin, brufen... Biram, biram, ne mogu da se odlučim (a bez veze, nikad nisam bila neodlučna), i onda ih jednostavno uzmem sve, prospem ih sve u dlan, i počnem da ih brojim.

TIJANA   I?

GORDANA   Utvrdila sam da u našem ormariću za lekove ima tačno dvesta četrdeset i šest pilula.

Tijana shvati da se meda zainteresovao za Gordanu, pa uzme knjigu i iskrade se iz sobe. Gordana začuđeno pogleda za njom.

12.

Mali idiot i Stevan dolaze na krov nedovršene zgrade. Mali nosi lepu malu okruglu lubenicu, a Stevan torbu preko ramena.

IDIOT Provali, vidi se pola grada odavde!

STEVAN Ovo će biti najviša zgrada u ovom bloku.

IDIOT Moja ima viša spratova, ali ova je za buržuje, ima više plafone. Provali, vidi se kula. Tamo treba otići.

STEVAN *(nasmeje se)* Ne verujem da bi nas pustili da izađemo na krov.

IDIOT I kaži mi, majke ti, kako te pustio da uđemo. Znaš kad bi mene pustili da se popnem u nezavršenu zgradu?

STEVAN Rekao sam mu da je u pitanju spasenje jedne duše.

IDIOT Spasenje duše? *(zamisli se)* Jaka fora. Ali moraš da imaš tu... mantiju da bi je koristio.

Stevan se nasmeje.

IDIOT *(gleda preko ograde)* Strava je ovo mesto.

STEVAN Šta se desilo tvojoj sestri?

IDIOT Nemam pojma. Kaže da je pala. Mislim, laže, očigledno je neko prebio, ali neće da kaže. Ona je mnogo nezrela, studira psihologiju. Dao sam joj neke stripove da malo odmori sa tim ali neće da uzme. Kaže čitala. Neće da me sluša, valjda zato što je petnes godina starija od mene pa misli da sam mali idiot.

STEVAN Jel sluša roditelje?

IDIOT Nadam se da ne. *(uzme lubenicu)* Aj idi dole, ja bacam.

STEVAN Čekaj, hoću nešto da ti pokažem. *(vadi malu digitalnu kameru iz torbe)* Kupio sam ti nešto... *(da kameru Malom idiotu)*

IDIOT Ne, ti si... ti si kralj, majke mi! Kol'ko si para dao na to, nisi normalan. Aaaa kralj, ne mogu da verujem, ladno si kupio kameru! Znaš šta ćemo sad da radimo čoveče, snimamo par dana, pa bacimo to na kompjuter... a sranje, nemaš više kompjuter.

STEVAN Nemoj da psuješ.

IDIOT Dobro, naćićemo negde kompjuter, i onda to u Premijeru izmontiramo, dodamo neku super ziku. Pokazao mi Dule kako se to radi, nije mnogo teže od Fotošopa... Pa dignemo na Jutjub, da vide svi u celom svetu. Aaa koja fora, ne mogu da verujem! I zamisli onda Stevane, zamisli mali Japanac, uzima Plejstejšn i penje se na vrh zgrade, a ima pun k... puno zgrada u Japanu, popne se na zgradu i BAM! Pa mali Indijac, uzme... kravu...

STEVAN Pa neće kravu valjda...

IDIOT Dobro, i nema u Indiji zgrada. Baci kravu sa zidića, i kravi ništa, ali ipak je fora. Amer uzme mobilni, onaj N serija, što može i zadatke iz matematike da rešava, i BAM! I svi snimaju, i dižu na net, i to bude glavna fora... Aaa, kako jaka fora!

STEVAN Umeš da je koristiš?

IDIOT Snaći ću se. Aj, uzmi ti lubenicu onda, idem ja dole.

Mali idiot ode sa krova. Stevan uzme lubenicu, i stavi je na ogradu.

13.

STEVAN   Bilo bi glupo kada bih rekao bol u stomaku, ali zaista najviše podeća na to. Kao bol u gornjem delu stomaka, odmah ispod pluća, bol, neprekidan, svakodnevan bol. Pokušaš da se navikneš na njega, da ga ignorišeš. Ili se moliš i gledaš šta o tome kažu knjige i starija braća, ali vidiš ono što vide i drugi, vidiš crne limuzine, bes i mržnju, lopovluk, gramzivost i licemerje, i onda bol postane još gori. Pretvori se u vatru koja bez prestanka gori, cepa utrobu, kao da se sam pakao otvorio ispod dijafragme. I onda shvatiš da si sam. I da si grešan.

A onda uhvatiš sebe kako stojiš na vrhu neke zgrade i gledaš kako neko dete egzaltirano baca tvoj kompjuter preko ograde. Gledaš to dete, gledaš osmeh na njegovom licu, mahinalno dodirneš svoj obraz i osetiš da je mokar od suza. I tada, u tom trenutku, shvatiš da si spasen.

Po drugi put.

Začuje se zvižduk i Stevan pogleda dole.

14.

Gordana, Mali idiot i meda. Meda sedi pored Gordane i puši, Mali idiot gleda kamen i zapisuje nešto u svesku. Tijana izađe iz svoje sobe sa torbom u ruci.

TIJANA   Idem.

GORDANA   Kuda?

TIJANA   Na fakultet. Imam prvo predavanje.

Tijana izađe iz stana. Meda skoči i krene za njom – uhvatila ga je nespremno.

GORDANA   Tako nešto se jednostavno ne događa. To jednostavno nije nemoguće. U realnom životu ne možeš da iseliš nekog samo zato što ti se ne dopada njegov... njegov stil života. To je nemoguće. To je nonsens. Pa čak i ako taj neko recimo... recimo radi nešto što se tebi ne dopada. Čak ni onda. Ili naročito onda. Jer, ako je naše dete problematično, a to je jasno na prvi pogled, onda valjda, u civilizovanom društvu kao što je naše, prvi refleks treba valjda da bude da se tom detetu pomogne. Da mu se objasne prave vrednosti, one... večne vrednosti koje su se danas izgubile, da se uzme u ruke, da se zagri to, to zalutalo dete, da se privije na grudi, da mu se pomogne da oseti ljubav i da nije sam, pa čak i ako je odrastao sam i ceo život se borio sam za svoje mesto pod sucem napušten od svih osim Boga, čak i onda, ili naročito onda, pomoći mu da razume, da oseti da nije sam, da je deo jedne *zajednice* koja brine za njega, koja brine, koja razume, kojoj nije najvažnije samo to da ti nešto proda, da ti otme mesto u podrumu ili na parkingu, već naprotiv, koja te razume i brine o tebi.

Milan ulazi u stan.

GORDANA   Izuj se.

Milan izuje cipele.

15.

MEDA *(skida kostim – glavu medveda, pali cigaretu)* I sada recimo ona, ko, ta devojka stara tridesetak godina, devojka prljave kose, jel, ona žuri, trči, ne čeka lift nego trči niz stepenice, ko da joj je *(nasmeje se)* da, u stvari, baš kao da joj je život u pitanju. Ok? Možemo to da zamislimo? Dakle devojka trči niz stepenice, u krug u krug, izleće iz zgrade i počinje da juri niz ulicu kao da joj je život u pitanju. I sapliće se, pada, ustaje i ponovo trči. Ruke su joj krvave, ali ona trči i dalje, trči i ne osvrće se. Mi gledamo, pokušavamo da shvatimo šta se to koj kurac dešava u njenoj glavi, mi, ko mi, pa mi prolaznici, vozači automobila pod čije točkove nekoliko puta za malo da padne, jel, prolaznici, vozači, kupci koji izlaze iz radnji sa punim kesama stvari, komšije, ljudi udobno zavaljeni u publici, ljudi koji su pošteno platili kartu da gledaju kako ona pada, i ustaje i trči i ne osvrće se, jel tako? Gledamo kako trči, ta devojka, gledamo kako trči i čujemo šta, recimo da čujemo otkucaje njenog srca. Čujemo dakle otkucaje njenog srca, ali ti otkucaji *(nasmeje se)*, mislim, što da ne, jel, ti otkucaji, umesto da budu što brži, oni se polako usporavaju. To je baš neobično, zar ne, što ona brže trči, i što češće pada, i što su joj ruke krvavije, srce, za koje možemo naravno samo da pretpostavimo da je njeno, udara sve sporije i sporije. I o čemu razmišljamo dok gledamo tu devojku kako trči? Nemam pojma. Nemam pojma o čemu razmišljamo dok gledamo tu devojku kako trči i ne osvrće se jer zna da će ako se okrene ugledati velikog braon medveda kako polako hoda za njom.

Meda ugasi cigaretu, vrati masku na glavu i urola novčanicu.

16.

Gordana, Milan i Idiot koji se zanima kamenom.

GORDANA I kako je bilo na poslu?

MILAN Odlično.

GORDANA Jesi gladan?

MILAN Pojeo sam kiflicu. Na pauzi.

GORDANA Kiflicu?

MILAN Da.

GORDANA Pojeo si kiflicu na pauzi.

MILAN Šta je tako neobično u tome?

GORDANA Gde si pojeo kiflicu?

MILAN Kakve veze ima?

GORDANA Da, na primer, da u krugu od tri kilometra od tvog posla postoji neka pekara, na primer, tada to zaista ne bi imalo veze. Ali pošto, jel, pošto nigde u blizini tvog posla *nema* ničega što liči na pekaru, onda to, izvini, ali onda to i te kako ima veze. Ti, složićeš se sa mnom, ti nisi čovek kome se može verovati.

Tijana se vraća u stan. Meda je prati.

MILAN U vezi kiflice? Ne može mi se verovati u vezi kiflice?

MALI IDIOT *(Tijani)* Šta bi?

TIJANA Ostavi me na miru. *(produži u sobu)*

Meda mirnim korakom ode za Tijanom u sobu.

GORDANA Izvini, čak ni u vezi tako banalne stvari kao što je kiflica. Čak ni u vezi toga.

MILAN A možda mi je doneo mi Riđi sa prijemnog. To ti, na primer, nije palo napamet? Ovo užasno podseća...

GORDANA Zar ti nisi njega otpustio?

MILAN Užasno podseća na podnošenje nekog izveštaja. Podnosim izveštaj rođenoj ženi u vezi kiflice!

GORDANA Zar ga nisi otpustio?

MILAN Koga?

GORDANA Riđeg. Sa prijemnog.

MILAN Jesam. Jesam, otpustio sam ga, ali rekao sam, možda, jel tako? Rekao sam: „možda mi je doneo Riđi sa prijemnog“. To je u prenosnom značenju trebalo da... da znači da je to mogao da bude bilo ko.

MALI IDIOT Tijana nije otišla na predavanje.

MILAN To nije tako neobično, znaš, to se dešava, da ljudi kupuju jedni drugima burek, ili pecivo, jednostavno nešto za jelo. To se dešava u firmama, to se zove *kolegijalnost*.

GORDANA O, znam ja šta je kolegijalnost. Ta reč mi je poznata. Ali ima reči koje su mi još poznatije, kao reč *lažov*, na primer. Ili *slabić*. Jesu tebi poznate te reči?

Pauza.

GORDANA Riđi sa prijemnog ne samo što je otpušten, već ne bi nikada otišao da ti kupi kiflicu. Iz vrlo jednostavnog razloga – zato što te ne voli. Ljudi ne vole lažove. Ljudi ih jednostavno ne vole.

MALI IDIOT Ljudi jednostavno ne vole lažove. Ljudi ih ne vole. Ljudi ne vole ljude koji lažu. To je jasno. Jasno je da ljudi ne vole ljude koje lažu. Zato što su lažovi. I zato ih ljudi ne vole.

GORDANA Šta ti je?

MALI IDIOT Zato što su lažovi. Koji lažu!

Izađe.

GORDANA Oni su potpuno poludeli.

Mali idiot se vrati u sobu.

MALI IDIOT   Mama.

GORDANA   Molim?

MALI IDIOT   Mislim da treba da odeš kod Tijane u sobu. Odma.

GORDANA   Neka dođe ona ovamo.

MALI IDIOT   Dokle ćete bre da budete toliki kreteni!

Milan udari jednom Idiota, a onda nastavi da udara.

MILAN   Ne smeš... tako... da pričaš... sa svojim... roditeljima... idiote!

Milan se skloni sa Idiota, i sedne. Mali idiot istrči napolje.

GORDANA   Oni nemaju usađene sisteme vrednosti. Niko ih nije tome naučio. Oni jednostavno... ne znaju.

Milan ustane i ode do kuhinje.

GORDANA   Ne znaju šta je dobro, a šta loše. I onda... onda lutaju, užasno lutaju, oni se sapliću, oni udaraju glavom o... oni udaraju glavom, i sapliću se...

Milan se vrati sa kantom, obuče cipele i izađe napolje.

GORDANA   I onda pate, užasno pate, i sapliću se u mraku, pipaju po tom mraku, ali nema ničeg, nikakvog... sistema vrednosti, nema nikog... da im usadi.... šta je dobro, a šta loše.

17.

Milan sa kantom sa đubre. Stane kao da će nešto da kaže, a onda ode do kontejnera. Otvori ga, uđe unutra i zatvori poklopac.

18.

Mali idiot i Stevan izlaze na krov nedovršene zgrade. Meda sedi pored ograde – zidića i puši.

IDIOT ...A ko je ona?

STEVAN Sretao sam je i ranije. Njeni roditelji se znaju sa mojim. U stvari se već dugo poznajemo. Ali nikada mi pre nije palo na pamet...

IDIOT Jesi kupio kasetu?

STEVAN Naravno.

IDIOT Ovo sve do sada je bilo sranje Stevane.

STEVAN Nemoj da psuješ.

IDIOT *(Gleda preko ograde)* Skapirao sam da je ovo sve do sada bilo bez veze. Treba nam pravi snimak, razumeš. Pravi ugao. Ako ćemo da radimo, ovo treba uraditi kako treba. Mi nismo deca, nismo tu da se igramo, ovo treba uraditi profi. Danas ćemo najzad da snimimo taj spot, vetar u kosi, bubnjevi, maršal, ceo fazon, razumeš...

STEVAN Razumem...

IDIOT Ne razumeš. Nije u pitanju bacanje stvari, nije uopšte u tome fazon. Oni su svi ljudi. Oni nisu normalni, u tome je stvar. Pogledaj ovaj grad, pogledaj koliko ljudi. Koliko tu ima normalnih? Pičke i ludaci. Ja neću da postanem takav. Nikad.

STEVAN Nećeš postati. Ti nisi takav.

IDIOT E u tome je fora. Ne u stvarima, nego u meni. Jer svaki put kada nešto zvekne o beton ja sam korak dalje od njih. I zato ćemo danas da snimimo pravu stvar.

STEVAN Šta si poneo?

Mali idiot izvadi iz džepa kamen.

STEVAN Kamen? Jedi siguran da će pući? *(gleda kamen)*

IDIOT Nije to bilo kakav kamen Stevane. To je dragi kamen. Iz Afrike. Vidiš kakav je. Nemoj da brineš, lepo će da se razleti.

STEVAN Pa i nije ti nešto...

IDIOT Ma dobra je fora, znaš koliko je moglo minđuša i gluposti da se napravi od toga. Stavi prema svetlu, da vidiš kako sija.

STEVAN Dobro je. Odakle ti?

IDIOT Originalne. Dono Duletu ujak, bio na safariju. Ja menjo za prva tri broja Alan Forda.

STEVAN Za originale? Nisi normalan.

IDIOT Ma ne znaš koliko taj kamen vredi. A ne zna ni Dule, debeli kreten.

STEVAN Stvarno je lep. Bio bi lep poklon.

IDIOT Za tu cicu? A kažeš znaš je sto godina...

STEVAN Ali to je baš čudno, znaš, mi se nikada nismo čuli. Nikad u životu me nije zvala, i onda mi se sad javila. Pre dva dana. I znaš šta je najčudnije od svega? Nisam se ni malo iznenadio. Kao da sam znao da će da se javi.

IDIOT Naravno da si znao. Ti si pop. Popovi znaju. Vi umete da osetite neke stvari koje drugi ne mogu.

STEVAN Ne zezaj.

IDIOT Ozbiljan sam. To je vaša fora. Svako ima neku foru. Pandur hvata lopove, doktor vadi zube, a pop ima taj osećaj.

STEVAN Zubar vadi zube.

IDIOT Oćemo?

Mali pokazuje kameru Stevanu.

IDIOT Danas mora da bude profi, razumeš? Ako se loše snimi, ni usporeni snimak ga ne vadi. Crveno dugme. Ne držiš, nego jednom pritisneš. Zum ne diraš. Ok?

STEVAN U redu.

IDIOT Ajde. Samo profi, Stevane. *(pruži mu ruku, rukuju se)*

STEVAN Naravno. Sačekaj da ti viknem.

MALI IDIOT Vidimo se dole.

Stevan krene ka stepenicama.

Mali priđe ogradi i pogleda dole. Pogleda kroz kamen ka suncu, nasmeši se.

Meda je završio cigaretu. Ustane, baci opušak na pod i zgazi ga. Mali idiot ga tek tad primeti.

Kratko vreme se gledaju bez reči, a onda meda pruži ruku ka Malom idiotu. Mali mu da kamen i onda se polako popne na ogradu. Jedva održava ravnotežu nad provalijom. Meda stoji pored i čeka da Mali idiot skoči sa krova.

19.

STEVAN   Nešto čvrsto, ali sa puno delova. Nešto što ima oblik koji dobro poznaješ, najbolje mašina, nešto sa puno dugmića. Ili puno tečnosti, ali unutra, nikako spolja. 200 gigabajta, 400 vati, 6000 obrtaja u sekundi, auto-tjuning, lou refleksi, okruglo, da se sija, da bude *savršeno*. Onda to staviš na beton ispod neba i malo gledaš. Ne mora dugo, dovoljno da stvarno zavoliš taj predmet.

Stevan uzme kameru i spremi je za snimanje.

STEVAN   *(vikne)* Može!

*Stevan podigne kameru i pritisne snimanje.
Meda gleda kroz kamen u sunce.*

STEVAN   A onda ga uzmeš u ruke i pustiš da pada.

Meda pusti da kamen padne na zemlju i razbije se.

KRAJ